

Judit Carreras Tort

Gerent d'Amalgama7

“El dia que una dona mediocre arribi a determinats llocs de responsabilitat, potser aquell dia haurem arribat a la igualtat”

Ets advocada. Has estat molts anys ocupant un càrrec públic com a alcaldessa, diputada i treballant al sector públic. Ara et trobes al sector privat, has canviat totalment de sector. Com arribes a ser gerent d'Amalgama7?

Penso que tots els passos que he anat fent en l'àmbit professional han estat de manera molt natural. Vaig estudiar Dret a la Universitat de Barcelona, i quan vaig acabar vaig començar a treballar a l'Organisme de Gestió Tributària de la Diputació de Barcelona. D'allà vaig passar a ser cap de relacions institucionals del Departament d'Economia de la Generalitat un any i mig. El 2006, vaig ser elegida diputada al Parlament de Catalunya,

fins el 2012, sent la primera dona diputada de la comarca, cosa que sempre m'acompanyarà i per a mi és un honor i un orgull.

Després de les eleccions municipals de 2007 vaig sortir escollida alcaldessa d'Olvan, càrrec que vaig mantenir fins al 2015 atès que les eleccions no van anar com nosaltres hauríem volgut. Aquest fet va suposar l'inici de la retirada de l'etapa dedicada al sector públic, d'una manera també natural. Per les responsabilitats polítiques coneixia el projecte d'Amalgama7, que just en aquell moment tenia un pla estratègic d'expansió i em van plantejar la incorporació. L'experiència en l'àmbit de la gestió pública,

sobretot en procediments administratius (autoritzacions o licitacions, ...), va ser un coneixement que van valorar molt perquè en aquell moment hi havia l'oportunitat d'obrir un recurs a la província de Tarragona, que de fet avui dia és una realitat, l'Escola Terapèutica Can Ros. En aquell moment em vaig incorporar com a col·laboradora externa, no formant part de la plantilla i al cap d'un any sí que m'hi vaig incorporar com a responsable del servei jurídic.

El 2020, després de realitzar l'*Executive Màster en Gestió Sanitària* d'ESADE, em van proposar assumir la gerència d'Amalgama7, a mi m'agraden els reptes i vaig dir que sí i aquí estem. No sé si és així, però ho visc d'una manera molt natural. Sorgeixen oportunitats i s'han de provar quan passen, et pots equivocar, sí, però si no ho proves, no ho saps.

Has tingut més dificultats en la teva trajectòria laboral pel fet de ser dona?

Dificultats per ser dona no, però sí que en determinats moments segurament hi ha situacions que un home no ha viscut. És veritat que més en l'etapa pública i sobretot a l'Ajuntament. Hi havia hagut i hi havia altres alcaldesses a la comarca però penso que en el meu cas s'hi afegien alguns elements addicionals. Vaig ser escollida alcaldessa amb 32 anys. Per tant, era la primera diputada al Parlament de la comarca, la primera alcaldessa del municipi i jove, en un entorn rural, i recordo que sobretot als inicis era com un daltabaix i una sacsejada, de dir ostres, dona i jove. Molta gent estava a l'expectativa. Penso que desenvolupes habilitats en funció de les situacions que et toquen viure, per tant, per exemple en l'etapa de l'Ajuntament, quan qualsevol persona o empresa demanava una visita els rebíem a la sala de plens de l'Ajuntament i és clar, hi havia gent que sí que em coneixia, però hi havia gent que no i jo sí que entrava a la sala amb una actitud i una presència concreta i amb la mà per davant per dir "hola bon dia, soc l'alcaldesa".

L'autoritat te l'has de guanyar, no te la dona el càrrec, però sí que inicialment has de marcar les formes. Recordo que en aquella època, la gent quan tenia al cap una alcaldessa,

pensava amb la Rita Barberà. Pel fet de ser una dona jove, havies de recórrer a determinades habilitats, però no em vaig sentir mai menystinguda. Si de cas, alguns comentaris es feien fora, no davant meu.

Durant la meua carrera no ha sigut un obstacle ser dona, ni en l'àmbit públic ni en el privat. Penso que les generalitzacions són perilloses perquè he trobat homes que m'han recolzat i que hi han sigut fins a l'últim minut i no pel fet de ser homes, sinó perquè han estat allà posant en valor el coneixement, el talent i no tant el gènere. I després hi ha hagut dones que m'han recolzat, amb qui hem treballat molt i molt bé, i altres que ben el contrari.

També dic una cosa: el dia que una dona mediocre arribi a determinats llocs de responsabilitat, potser aquell dia haurem arribat a la igualtat. És a dir, en determinats llocs de responsabilitat, les dones que hi han arribat, segurament han passat per moltes renúncies pel fet de ser dones i segurament són unes dones potents, amb talent, no són mediocres. Per tant, les dones encara hem de demostrar molt, la realitat dels homes i la realitat de les dones no és igual, els rols de cuidadora, per exemple, encara recauen especialment en les dones. Jo he trobat dificultats directament? No, però perquè és veritat que he tingut la sort de tenir el suport familiar i el suport dels equips professionals que m'han anat acompanyant en les diferents etapes. Però això no vol dir que hi ha determinades renúncies que hi són.

Com és treballar en una entitat especialitzada en l'atenció terapèutica i educativa per a adolescents?

És apassionant i és un repte diari. Amalgama7 és una empresa familiar, amb 180 treballadors directes més els indirectes, amb centres de treball al Berguedà, a Santes Creus (Tarragona), a Pozuelo de Alarcón, per tant és apassionant. Cada dia és diferent, sí que és veritat que el meu àmbit de responsabilitat és tota la part de recursos humans, de talent, de temes econòmics, de gestió de proveïdors, tota la gestió d'administració, però també hi ha el vessant més jurídic.

Sempre dic que d'entrada, Amalgama7 és una entitat que es dedica a la salut, a la salut emocional i mental d'adolescents, joves i les seves famílies i per tant la posem a l'àmbit de la salut, però estant en l'àmbit d'Amalgama7, he hagut d'estudiar i analitzar la llei de contractes de conreu. Que dius: la salut i els contractes de conreu què tenen a veure? Doncs és que a Tarragona, la finca on estem hi ha una part que són vinyes i hi ha d'haver un arrendament amb un pagès i l'acord i la normativa... Toques una mica tot i per tant és un repte motivador, un aprenentatge constant.

Encara hi ha gent que no coneix la tasca que realitza Amalgama7 i concretament a Vallldaura, el centre especialitzat que gestiona el Berguedà. Explica una mica què és.

Amalgama7 és una entitat que va néixer fa més de 25 anys, el 1997, encapçalada i fundada per en Jordi Royo com a director clínic i la Montserrat Magrané, com a directora general, entre altres. Ells estaven a la Diputació de Barcelona i des de l'àmbit públic van veure que sorgien unes necessitats que l'administració no podia oferir i per tant, d'aquest embrió va néixer Amalgama7. A dia d'avui, ells lideren i encapçalen el projecte.

És una empresa dedicada a la salut mental i a la salut emocional d'adolescents, joves i les seves famílies, termes dels quals avui se'n parla molt, tot i que hi continua havent una qüestió d'estigma. Per tant, nosaltres atenem adolescents i joves entre 14 i 18 anys, més o menys, tot i que cada vegada tenim més demanda de nens amb 11 i 12 anys que tenen conductes de risc, trastorn de conducta o patologia dual que és la suma d'un trastorn psicopatològic més el consum de tòxics. L'adolescència és una etapa de canvi, una etapa complexa, però a vegades aquesta etapa es complica més i hem de saber per què. I això pot passar, per una fina línia que podem estar parlant de malalts o maleducats, Per què diem maleducats? Doncs perquè no hi ha un trastorn, hi ha unes conductes de risc, però no hi ha una patologia. En ocasions les conductes de risc provoquen que sorgeixi una patologia, patologia que estava latent i emergeix, i és possible que quan emergeix ja no desaparegui, l'acompanyarà tota la vida més. Per tant atenem des de casos, jo diria, més lleus, que no requereixen un ingrés residencial i que poden ser atesos en l'àmbit de les consultes externes o hospital de dia, fins a casos realment més greus que requereixen ingrés residencial de mitja i llarga estada.

Han evolucionat els perfils?

Sí, en aquests moments estem veient que s'estan produint canvis. Per exemple, tot el tema del trastorn de l'aspecte autista estan creixent exponencialment, nosaltres atenem pacients de tot l'estat espanyol i també internacionals i ho estem detectant. A l'Escola Terapèutica de Vallldaura atenem un perfil de nois i noies de més vulnerabilitat, casos molt complexos que si sabéssim la seva història de vida, les motxilles que porten molts d'aquests nois, quedariem esgarriats. Molts d'ells són nois i noies tutelats per l'administració pública, per la Generalitat, per la DGAIA, és a dir que no són adolescents que estiguin aquí perquè estiguin complint una condemna judicial, no som un centre de reforma que se'n diu, no som una presó per a nois i noies, som un centre terapèutic, per

tant, en el nostre equip hi ha psicòlegs, psiquiatres, metges de família, infermers, hi ha professors, hi ha monitors que els acompanyen a les activitats de la vida diària, a les activitats esportives, culturals, hi ha treballadors socials... Hi ha tot un perfil de professionals molt divers que han de poder atendre i ajudar a superar les dificultats que tenen els nois i noies. Objectius que a vegades són complicats, establir determinades conductes, recuperar la motivació per l'escola, o recuperar els hàbits quotidians d'higiene, d'una bona alimentació, ... un repte.

Com arriben els usuaris a l'entitat, perquè volen o per una ordre judicial? Hi pot entrar tothom o és totalment privat?

Tothom pot venir a picar la porta a Amalgama7, no parlem només de l'Escola Terapèutica de Valldaura únicament. Amalgama7 té una xarxa assistencial de consultes externes a Barcelona i Madrid, centres de dia i espais residencials (les Escoles Terapèutiques). Amalgama7 és una entitat privada, és a dir, els nostres serveis són privats, però és cert que tenim places concertades amb les administracions públiques. Nosaltres en aquests moments, perquè ens hem presentat a licitacions públiques o perquè hem signat convenis de col·laboració amb la Generalitat – amb la Direcció General a l'Atenció de la Infància i l'Adolescència (DGAIA), amb el govern d'Aragó, tant en el vessant dels serveis socials com el de sanitat, amb el govern de La Rioja, Govern d'Andorra, hem atès casos de Formentera, Eivissa, Mallorca, de València... A nivell privat són els pares que demanen recolzament, sigui a l'ambulatori per situacions en l'àmbit emocional, o sigui residencialment quan arriba un moment que a casa és insostenible, perquè hi ha una mala convivència, desmotivació o fracàs escolar, conductes de risc i de patiment, i el plantejament ja és un ingrés privat directament. És una sanitat privada però a través d'una prestació econòmica derivada de l'assegurança escolar és possible recuperar directament una part de l'import econòmic que ha aportat la família. A més, no

només atenem a menors sinó que també és possible atendre joves de 18 o 19 anys. No estem parlant d'adults, això ja no, però els que han arribat a la majoria d'edat, però són joves, si es dona el cas doncs també hi ha ingressos involuntaris a nivell judicial.

Què és el millor i el pitjor de la teva feina?

El millor, jo diria que és el dia a dia i aquesta capacitat d'aprenentatge constant, perquè la monotonia en aquesta feina no seria la paraula... i en aquest sentit això és molt interessant. I també, òbviament, poder ajudar a altres persones, poder ajudar a aquests nois i noies, i les seves famílies. Al final, els joves són el nostre futur, per tant, si en alguns d'aquests casos, més enllà de l'estabilització, veus que al cap dels anys venen, t'expliquen el seu present i veus com tiren endavant és una gran satisfacció.

I el pitjor és veure determinades actituds d'alguns, pocs, professionals. Quan veus poca vocació i poca empatia. Jo crec que en aquesta i qualsevol feina has de gaudir, t'ha d'agradar i això es transmet i en alguns casos veus professionals amb manca d'implicació i falta de compromís. És una feina molt dura, sobretot els que estan en la primera línia. Al final, ho veus per exemple quan fas un acte o una festa amb els nois i noies, quan acaben la seva etapa i s'acomiaden, de qui se'n recorden? Dels que han estat allà, amb ells, a les verdes i a les madures. A vegades veus que hi ha professors o monitors que els feliciten, i que hi ha una complicitat molt bonica, amb abraçades sinceres dels nois i noies i els mateixos nanos li diuen al professional: és que t'ho he fet passar malament, eh! Això és molt bonic.

Quines són les teves fortaleses i debilitats?

Una fortalesa és ser treballadora i gaudir amb el que faig, amb el meu dia a dia i amb la feina i amb els diferents àmbits.

I la debilitat és un punt massa de rigidesa i perfeccionista. Jo crec que això a vegades és un handicap i ja intentes de formar-te, però ets com ets...